

3000 ίσως

Κώστας Γεωργιάδης

Κώστας Γεωργιάδης

3000 ίσως

Θεσσαλονίκη 2020

Στοιχειοθεσία: Lyx/Latex

Τελευταία αλλαγή: 31 Δεκεμβρίου 2020

Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια
Διανομή 4.0 Διεθνές (CC BY-NC-SA 4.0)

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/deed.el>

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2020

ISBN: 978-618-00-2598-9

email: text@cons.gr

web: <https://text.cons.gr>

Θεσσαλονίκη 2020

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει τη σφραγίδα του συγγραφέα

Στα κορίτσια μου

Περιεχόμενα

η εικόνα του εαυτού μου	9
η ποίηση απέτυχε	10
κλείσε την είσοδο	12
επί εκατό φορές	15
άνοιξα την έξοδο	16
άλλο ένα τέλος	17
αναδρομικός γρύπας	19
προσοχή εύθραυστον	20
μετά από δύο εβδομάδες	21
σώζοντας τον κόσμο κάθε βράδυ	23
πίσω από τον λόφο	24
σε βλέπω	26
σου στέλνω ένα κείμενο κάθε πρωί	27

τον αγαπούσε στ' αλήθεια	28
όλα τα βιβλία του κόσμου	30
καλύτερος ύπνος	32
οι φυσιολογικοί άνθρωποι	34
κοζλοντούι και υιός	35
πυρηνικός όλεθρος	36
Τσαρλς Μπουκόφσκι	38
το πράσινο δέντρο	39
το βάρος του κόσμου	40
πόσα κάστρα	41
μόνος με αυτό το πράγμα	42
προσπαθώντας να γράψω ένα κείμενο	43
φεύγοντας από το γραφείο	45
ξαναφεύγοντας από το γραφείο	46
και ο πλοηγός επιμένει	47
τους παίρνω τηλέφωνο	49
επαναχρησιμοποίηση	50
κατάλαβα τι εννοούσε ο Χαρμς	51
καπάκι βαλβίδας	53

όταν σκέφτομαι βιβλία	54
ζευγάρι	55
η συνταγή της ευτυχίας	56
μια μέρα στη ζωή μου	58
για αυτούς	59
πήρα το ρίσκο	60
το μαύρο αυτοκίνητο	63
δυστοπία #20	65
βόλτα στο κέντρο	68

η εικόνα του εαυτού μου

Πήγαινα στην κουζίνα αλλά χρειάστηκα να γυρίσω για να σου πω κάτι.

Έτσι έκανα. Γύρισα, σου είπα κάτι, ξαναγύρισα και πήγα στην κουζίνα.

Όταν μπήκα στην κουζίνα γύρισα και είδα τον παγωμένο μου εαυτό να στέκεται και να σε κοιτάζει.

Αυτό κράτησε για μια μόνο στιγμή. Η εικόνα και η ανάμνηση του εαυτού μου κατέρρευσε και έσπασε σε τρεις χιλιάδες κομμάτια.

Ο χρόνος τα κατάπιε και όλα εξαφανίστηκαν.

Πήρα το μπρίκι, το γέμισα με νερό και το έβαλα στη φωτιά.

Όλα ήταν εντάξει. Μέχρι να συμβεί αυτό άλλες τρεις χιλιάδες φορές, τα πράγματα ήταν εντάξει.

η ποίηση απέτυχε

Μία μέρα μου ήρθε μια αναλαμπή και πήγα στην συνοικιακή βιβλιοθήκη να δανειστώ βιβλία.

Πήρα Κάφκα, Μάρκεζ, Καζαντζάκη, Καβάφη και Σικελιανό.

Είχα δύο εβδομάδες για να τα επιστρέψω.

Δεν θα διάβαζα τίποτα - το ήξερα.

Τα πήρα περισσότερο για να ξεφυλλίσω και να πάρω μια γεύση, κάτι μάλλον ανέφικτο για τον Μάρκεζ και ήταν περιττό για τον Κάφκα αφού είχα διαβάσει στο παρελθόν.

Ο Καζαντζάκης ήταν ο συνδετικός κρίκος του Σικελιανού.

Όταν ήμουν έφηβος, ο φίλος μου ο ποιητής μου έλεγε την ιστορία με τον Σικελιανό που ήθελε να αναστήσει τον νεκρό. Η περιγραφή ήταν τόσο γλαφυρή και διασκεδαστική που το θυμάμαι καθαρά ακόμα και τώρα. Ήμουν περίεργος να δω πώς είναι η ποίηση του.

Δεν πήγε μακριά.

Ο Καβάφης ήταν άλλη ιστορία. Καβάφη είχα διδαχτεί στο σχολείο. Ή μήπως ήταν Καριωτάκης. Καριωτάκη είχα διδαχτεί σίγουρα. Το να διδάξεις ποίηση είναι μία ενδιαφέρουσα ιστορία από μόνη της. Τέλος πάντων.

Ποίημα του Καβάφης είχα δει κορνιζαρισμένο σε ένα εναλλακτικό κέντρο με γιογκες, ενέργειες κτλ. Είχα δει και έναν κατάλογο σε εστιατόριο στην Πιερία.

Τα ποιήματα αυτά ήταν, πράγματι, εξαιρετικά.

Η ποίηση όμως τώρα φαινόταν ξένη - σαν να έλειπε η σύνδεση με την ταχύτητα αυτού του κόσμου.

Ήθελε περισσότερα από ένα σκαλί, πιο μακριές καδένες σε καράβια. Οι Λαιστρυγόνες ήταν ηλεκτρικοί πλέον.

Σε έναν κόσμο όμως που ήθελε κάτι μικρό και περιεκτικό, γιατί η ποίηση δεν ταίριαζε;

Μετά από δύο βδομάδες επέστρεψα όλα τα βιβλία αδιάβαστα.

«Θα πάρετε κάτι άλλο;» με ρώτησε η γυναίκα στη παραλαβή. Για κάποιον λόγο εκλάμβανα μία πίεση στην ερώτηση.

«Εεε όχι, είμαι λίγο βιαστικός» είπα ντροπιασμένος.

Λίγες μέρες αργότερα θυμήθηκα ότι ο φίλος μου ο ποιητής είχε μία ιδιαίτερη αδυναμία στον Νίκο Καρούζο. Όταν κάναμε βόλτες στο κέντρο και έβλεπε το ομώνυμο κατάστημα έλεγε «Είναι δυνατόν; Τουλάχιστον είναι στο κέντρο και το βλέπει ο κόσμος». Εγώ εκτιμούσα το χιούμορ του αλλά δεν νομίζω πως ήταν πολλοί αυτοί που σκέφτονταν τον ποιητή.

Πήγα ξανά στην βιβλιοθήκη και έψαξα να βρω ένα βιβλίο με ποιήματα του. Βρήκα ένα και πήγα στην παραλαβή για να το πάρω.

«Παίρνω ένα αυτή τη φορά αλλά θα το διαβάσω σίγουρα» είπα χαμογελώντας.

Η γυναίκα με κοίταξε με ένα σοβαρό χαμόγελο. Ένωσα το χιούμορ μου να μην εκτιμάται εκείνη την στιγμή.

Γύρισα σπίτι, ξάπλωσα στον καναπέ και άνοιξα το βιβλίο σε μία τυχαία σελίδα. Διάβασα πέντε ποιήματα στη σειρά και το έκλεισα.

Φόρεσα τα ακουστικά μου. Έβαλα Ντοστογιέφσκι να παίζει και πήγα για τρέξιμο.

κλείσει την είσοδο

«Μπορείς να κλείσεις την καταραμένη πόρτα φεύγοντας;» με ρώτησε.

«Μμμ» μουρμούρισα.

«Φεύγοντας» είπε πάλι.

Δεν κατάλαβα τι μου ζητούσε να κάνω. Τον κοίταξα. Ήταν αφηρημένος.

Καθόμουν στη βαθιά πολυθρόνα και έπινα τον καφέ μου. Αυτός καθόταν στον υπολογιστή και κάτι έκανε. Γύρω του είχε πράγματα. Πολλά πράγματα. Και κάπως φαινόταν ότι όλο έρχονταν και άλλα.

Άναψα το τσιγάρο μου και βολεύτηκα στην πολυθρόνα μου. Έφερα το τασάκι πιο κοντά για να μην χρειάζεται να σκύβω. Δεν ήμουν καλός στο να σκύβω. Ήμουν σαν ένα δοκάρι. Από τέρμα το οποίο δεν χρησιμοποιείται στο ποδόσφαιρο. Άχρηστο.

Γύρισε και με κοίταξε. Ένωσα το έντονο, διαπεραστικό, του βλέμμα.

«Είσαι εντάξει;» με ρώτησε.

«Μια χαρά, μια χαρά. Εδώ, με τον καφέ και το τσιγάρο μου».

«Χρειάζεσαι κάτι άλλο;».

«Μπορείς να βάλεις λίγη μουσική; Ίσως πάρω να διαβάσω και κάτι, αλλά μην ανησυχείς, αυτό θα το τακτοποιήσω μόνος μου. Σίγουρα θα βρω κάτι εδώ πέρα».

Σκέφτηκα λίγο και συμπλήρωσα:

«Πιθανόν να βρω πολλά περισσότερα από όσα χρειάζομαι αυτή τη στιγμή».

«Εντάξει» είπε. «Αύριο;»

Και εγώ ήμουν λακωνικός τύπος αλλά αυτό πήγαινε πολύ.

«Εννοείς αν θα έρθω αύριο;»

«Ναι και αν θα χρειαστείς κάτι».

«Θα έρθω, ναι. Αν χρειαστώ κάτι, θα το δω αύριο. Δεν υπάρχει βιασύνη».

Γύρισε και πάλι πίσω στον υπολογιστή.

Εγώ άναψα και πάλι το τσιγάρο μου που είχε σβήσει και ήπια μια γουλιά καφέ. Η μουσική μπήκε. Ταιριαχτήκα σαν πιγκουίνος στη πολυθρόνα και έριξα το κεφάλι ελαφρά προς τα πίσω.

Γύρισε και με κοίταξε. Πήγε κάτι να πει, το ξανασκέφτηκε και γύρισε πίσω στην οθόνη.

Έστριψα ένα ακόμα τσιγάρο, το άναψα και ρούφηξα λαίμαργα τον καπνό. Τι μέρα ήταν σήμερα;

Πήγα να κοιτάξω το ρολόι μου αλλά δεν το φορούσα επειδή πάντα το ξεχνούσα. Έφαξα το κινητό μου στη τσέπη μου αλλά δεν ήταν εκεί για κάποιον λόγο. Πάντα υπάρχει λόγος για την απουσία ενός κινητού τηλεφώνου.

Προσπάθησα να σκεφτώ τον λόγο αλλά δεν τα κατάφερα.

Προσπάθησα να σκεφτώ κάτι άλλο αλλά μου ήταν αδύνατο και αυτό.

Σκέφτηκα το τσιγάρο μου.

Σκέφτηκα ότι τελειώνει.

Και αυτό ήταν όλο και όλο αυτό που μπορούσα να σκεφτώ.

«Διόλου άσχημα» είπα στον εαυτό μου για επιβράβευση.

Λίγη ώρα αργότερα και αφού συνειδητοποίησα ότι το δεύτερο τσιγάρο μου είχε τελειώσει, ότι θέλω να συνεχίζω να καπνίζω και να πίνω τον καφέ μου, έστριψα ένα τρίτο τσιγάρο. Την ώρα που ετοιμαζόμουν να πατήσω τον αναπτήρα γύρισε και μου είπε:

«Έχουμε ντουμανιάσει εδώ πέρα».

Το κενό μου ύφος δεν βοήθησε μάλλον στο να ολοκληρώσει την σκέψη του και λίγες στιγμές αργότερα είπε σχεδόν με θυμό:

«Θα σου έλεγα να ανοίξεις το παράθυρο αλλά δεν γίνεται».

«Εντάξει» είπα με ένα αδιάφορο χαμόγελο.

Με το τέλος και του τρίτου μου τσιγάρου αποφάσισα να πάω μια βόλτα.

Σηκώθηκα, έβαλα τα παπούτσια μου και πήγα στην πόρτα.

«Θα πάω μια βόλτα» είπα.

«Κλείσε την είσοδο».

«Εννοείς την εξώπορτα ή την πόρτα κάτω;»

«Και τις δύο. Είναι και οι δύο ανοιχτές. Καιρό τώρα. Τις έχω ξεχάσει».

Βγαίνοντας από το σπίτι, έκλεισα και τις δύο πόρτες. Σκέφτηκα προς τα που θέλω να πάω αλλά δεν μπορούσα να αποφασίσω.

επί εκατό φορές

Είσαι τόσο σημαντική για μένα που σου διαβάζω το Μόμπι Ντικ μέρα παρά μέρα. Αυτό συμβαίνει μόνο τα βράδια γιατί κατά πάσα πιθανότητα τις υπόλοιπες στιγμές της ημέρας αυτό το βιβλίο σου είναι αδιάφορο.

Είσαι τόσο σημαντική που έχω επιλέξει ένα μεγάλο βιβλίο. Σου διαβάζω λιγότερο από δέκα σελίδες και αυτό σημαίνει πως θα πρέπει να το επαναλάβουμε αυτό περίπου εκατό φορές, αν θέλουμε να το τελειώσουμε.

Εκατό επαναλήψεις φαίνεται να είναι ένας καλός αριθμός για να αρχίσουν τα πράγματα να έχουν σημασία.

Έχουμε κάνει έρωτα πάνω από εκατό φορές, και τώρα πλέον με ξέρεις και σε ξέρω. Αυτό δεν είναι ποιητική υπερβολή. Τώρα πλέον μπορώ να σου διαβάσω το Μόμπι Ντικ.

Έχω ακούσει αυτή τη μελωδία τόσες φορές που πλέον με γνωρίζει και είναι σε θέση να με αναγνωρίσει.

Έχω μείνει μόνος τόσες φορές αργά την νύχτα, ακούγοντας μόνο τον ήχο από τον πληκτρολόγιο, σαν γραφομηχανή, ενώ το στομάχι παραπονιέται ότι πεινάει και τα μάτια είναι θολά.

Πρέπει να είναι πάνω από εκατό φορές για να είμαι εδώ.

Πρέπει να είναι πάνω από εκατό φορές για να έχει σημασία.

άνοιξα την έξοδο

Μία μέρα κατέβηκα στην είσοδο και άνοιξα την πόρτα.

Κοίταξα τριγύρω. Είχαν περάσει οι βροχές και το μεγαλύτερο κομμάτι του φόβου.

Βγήκα έξω από την οικοδομή. Όλα τα αυτοκίνητα ήταν σταματημένα και δεν υπήρχε κανένας τριγύρω. Κάποιοι θόρυβοι ακούγονταν από πιο πέρα.

Κάπου πιο πέρα σίγουρα τα αυτοκίνητα θα κινούνταν, και όλο και κάποιος θα υπήρχε.

Βγήκα στον κεντρικό και άρχισα να ανεβαίνω προς τη μεριά του λόφου.

Η ησυχία ήταν ξένη και όμορφη.

Ανεβαίνοντας, είδα κάποια αυτοκίνητα να κινούνται και κάποιος κόσμος να περπατάει.

Ήταν άνοιξη και όλα σε τραβούσαν κοντά τους.

Όσο ανέβαινα προς τα πάνω, όλο και περισσότεροι άνθρωποι εμφανίζονταν.

Οι άντρες φαίνονταν πιο αποφασισμένοι και οι γυναίκες πιο όμορφες.

Πέρασα τον λόφο. Φτάνοντας στο ίδιο επίπεδο με αυτό το βουνό, η τοποθεσία αυτή έχασε αυτομάτως την ανεξιχνίαστη μαγεία της.

Συνέχισα να περπατάω και στο τέλος έφτασα στα τείχη. Το άνοιγμα ανάμεσα τους φανέρωνε μία μεγάλη ομελέτα από μπετό. Παρόλα αυτά, κάτι θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει και όμορφο. Ίσως ήταν το ότι γύρω υπήρχαν κάποιες παρέες και κάποια πεταμένα μπουκάλια μπύρας.

Κάθισα στο τοιχάκι και άρχισα να ρεμβάζω.

Κάποια ώρα αργότερα γύρισα σπίτι. Έβγαλα την πόρτα από τους μεντεσέδες, την πήρα και έφυγα.

άλλο ένα τέλος

Δεν κατάλαβα ποτέ αν ήταν ένας πραγματικά κακός άνθρωπος. Κάποιες στιγμές έμοιαζε με έναν τέτοιο, αλλά άλλες, δεν μπορούσες να είσαι σίγουρος.

Το σίγουρο ήταν ότι αποτελούσε ένα βραχνά για τους άλλους. Το έβλεπες πάνω τους και στο πως τους συμπεριφερόταν.

Ήταν σαν πειρατής που σερνόταν στο ένα πόδι ενώ στο άλλο είχε ένα γάντζο. Έβλεπα αυτό το αργό επιθανάτιο περπάτημα μέσα από το παράθυρο και προσπαθούσα να σκεφτώ κάτι καλό. Μάταια όμως. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα. Τίποτα πέρα από τον γάντζο.

Το περίεργο ήταν ότι παρόλα αυτά μπορούσε να χαμογελάει. Σπάνια φυσικά, αλλά ήταν ένα πηγαίο χαμόγελο. Το χαμόγελο ενός ανθρώπου που νιώθει αληθινή ικανοποίηση με κάποια πράγματα, όποια και αν είναι αυτά.

Ήταν μια αργή και γεμάτη φόβο και παράπονο ζωή.

Μια ζωή γεμάτη μοναξιά, εκκλησία και καθαριότητα. Δεν ξέρω για την εκκλησία, αλλά η καθαριότητα ήταν αρκετή για να διαβρώσει το μάρμαρο.

Άκουγα το επίμονο σύρσιμο της σφουγγαρίστρας πάνω στο πάτωμα και αυτό με βύθιζε βαθιά μέσα στη γη. Τα μουστάκια μου τεντώνονταν, τα μάτια μου μίκραιναν και τα χέρια μου μαζεύονταν. Μετατρέπόμεν σε ένα τρωκτικό και βρισκόμουν, για άλλη μια φορά, βαθιά μέσα στη γη.

Στα τέσσερα πλέον θα πλησίαζα την πόρτα και θα προσπαθούσα να την ανοίξω. Γύρω από τις χαραμάδες της γέμιζαν χώματα και ο γάντζος συνέχιζε να ξύνει το μάρμαρο.

Μια φωνή θα ακουγόταν και με την έντονη όσφρηση μου θα καταλάβαινα ότι κάτι συμβαίνει στην πίσω πόρτα. Στον ακάλυπτο.

Θα άνοιγα την πόρτα και θα έβλεπα κάπου πάνω, μια μικρή δέσμη φωτός να πέφτει μέσα στο τετράγωνο που ήταν βαθιά

χωμένο στη γη.

Ήταν εκεί. Στο μπαλκόνι. Με κοιτάζε.

«Σου έχω καραμέλες. Θα στις πετάξω. Μην πέσουν κάτω»,
είπε.

«Εντάξει» απάντησα, «θα τις πιάσω».

Κοίταξα τα τρωκτικά μου χέρια. Ήταν αδύνατον να τα τε-
ντώσω, άρα και να πιάσω το οτιδήποτε. Ο γάντζος λαμπύρισε
στο ελαφρύ σκοτάδι και μια ερμητικά κλειστή σακούλα εκσφεν-
δονίστηκε προς το μέρος μου.

Δεν μπορούσα να κάνω κάτι μπήκα στην τροχιά της σακούλας
και με βρήκε στο μέτωπο.

Ζαλίστηκα.

Η μπαλκονόπορτα έκλεισε πάνω.

Έκλεισα την εξώπορτα και κάθισα στο γραφείο.

Το ξύσιμο του μαρμάρου συνεχιζόταν πιο έντονο και επίμονο
από ποτέ.

Πέταξα τη σακούλα με τις καραμέλες στη σακούλα με τα
σκουπίδια και περίμενα άλλο ένα τέλος.

αναδρομικός γρύπας

«Τι είναι ο γρύπας;» ρώτησα.

«Ο γρύπας είναι μισό λιοντάρι και μισός γρύπας» είπε.

«Α! Αυτός είναι ένας διαφορετικός γρύπας»

«Τι γρύπας είναι αυτός;» ρώτησε.

«Αυτός είναι ένας αναδρομικός γρύπας»

Με κοίταξε χωρίς να είναι σίγουρη ότι καταλαβαίνει.

«Εντάξει» είπε.

προσοχή εύθραυστον

Βλέπω πως τα δέντρα συνεχίζουν να μεγαλώνουν. Οι ρίζες τους βγαίνουν στην επιφάνεια. Τα επιμελώς περασμένα πλακάκια παραμορφώνονται και μετά ξεκολλάνε. Τα παιδιά χοροπηδάνε πάνω τους και τα νερά πετάγονται. Κάποια στιγμή εξαφανίζονται ή γίνονται κομμάτια. Αν γίνουν κομμάτια εξαφανίζονται και πάλι.

Δέκα χρόνια πριν, ένωθες τη δυστοπία να σε πιάνει από το λαρύγγι.

Πίναμε λίγη βότκα στην άσχημη πορτοκαλί μας κουζίνα και δεν είχαμε ιδέα τι στο διάολο θα κάνουμε τους επόμενους μήνες.

Αντέξαμε κάπως, όπως και οι περισσότεροι άλλωστε, και η ζωή συνεχίστηκε. Μετά η οικονομία άρχισε να βελτιώνεται.

Αργότερα ήρθε η πανδημία και οι άνθρωποι έλεγαν: «Πάνω που άρχισαν να στρώνουν τα πράγματα».

Οι άνθρωποι συνέχισαν, επιμελώς, να περνάνε πλακάκια, να στρώνουν το κρεβάτι τους και να βάζουν στην άκρη ότι μπορούν για τις διακοπές.

Τα πεζοδρόμια, η οικονομία, οι άνθρωποι - όλα έτοιμα να καταρρεύσουν μέσα σε μία στιγμή. Μόνο το ότι με κοιτάς και νοιάζεσαι για μένα μένει.

μετά από δύο εβδομάδες

Είμαστε μέσα στο σπίτι δύο εβδομάδες.

Δεν είναι πολύ ευχάριστο αλλά είναι προτιμότερο από το να κινδυνεύεις. Επίσης, είναι κάπως πιο υπεύθυνο.

Έξω βρέχει. Βρέχει σχεδόν κάθε μέρα. Είναι τελευταίες μέρες του Μάρτη και οι θερμοκρασίες είναι γύρω στους 10 βαθμούς. Αυτό κάνει τα πράγματα ακόμα πιο δυσάρεστα.

Δουλεύω, αλλά η δουλειά έχει πιο απαίσια αίσθηση από ποτέ. Νιώθεις ότι καις ώρες για να πάρεις κάποια λεφτά και για να τελειώσει όλο αυτό.

Τίποτα όμως δεν φαίνεται στον ορίζοντα.

Μόνο νούμερα και αυτά απλά χειροτερεύουν.

Είναι αυτή η στιγμή που νιώθεις ότι στην πραγματικότητα κανένας δεν ξέρει τι θα γίνει σε έναν μήνα.

Τα υποτυπώδη μαθηματικά όμως, μπορούν εύκολα να σε βοηθήσουν να καταλάβεις ότι σε έναν μήνα τα πράγματα θα είναι απλά χειρότερα.

Φαίνεται ότι απλά αγοράζουμε χρόνο.

Οι οικονομολόγοι θα πουν ότι το κόστος αυτού του πράγματος είναι πολύ μεγάλο.

Στην πραγματικότητα κανένας δεν θέλει να κάνει εκτίμηση γιατί κανένας δεν ξέρει. Το να σου πει κάποιος ότι θα μείνεις μέσα σίγουρα για άλλους δύο μήνες δεν θα οδηγήσει σε τίποτα καλό.

Ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη έχει σταματήσει τις λειτουργίες του. Για μια φορά μπορείς να νιώσεις ότι δεν ήμαστε σε μία αέναη ηλίθια κούρσα τρέχοντας σαν μανιακοί για κάποιον

απροσδιόριστο λόγο. Είναι δύσκολο να πεις όμως ότι είμαστε τυχεροί με όλους αυτούς που πεθαίνουν.

Είναι η στιγμή που μπορούμε να καθίσουμε και να διαβάσουμε ένα βιβλίο σαν να μην υπάρχει αύριο.

Μπορούμε να αφευούμε στις μικρές φυλακές πολυτελείας μας και να πάρουμε τηλέφωνο έναν φίλο.

Μπορούμε, αν το κεφάλι μας δεν είναι γεμάτο με τίποτα.

σώζοντας τον κόσμο κάθε βράδυ

Οι περισσότεροι άνθρωποι που κάνουν κάτι σπουδαίο, δεν το έχουν σπουδαίο στο μυαλό τους. Αυτό είναι το κλειδί.

Οι άλλοι, όλοι οι άλλοι, έχουν τα προβλήματα τους πάρα πολύ σημαντικά στο μυαλό τους. Τόσο σημαντικά είναι τα ασήμαντα προβλήματα τους που δεν μπορούν να τα λύσουν. Και αποτυγχάνουν.

Για να είμαστε δίκαιοι, οι δεύτεροι είναι σε πιο δύσκολη θέση και λύνουν πιο δύσκολο πρόβλημα.

Εγώ, πάλι, προσπαθώ κάθε βράδυ να σώσω το μυαλό μου. Έχω να λύσω το πιο σημαντικό και δύσκολο πρόβλημα αυτού του κόσμου - κάθε βράδυ.

Πίνω τσάι του βουνού με ουίσκι (σε ξεχωριστά ποτήρια) από τα Duty Free - αγορασμένο εκείνη την εποχή που υπήρχαν αεροδρόμια και μετακινήσεις χωρίς άδειες.

Διαβάζω το Μόμπι Ντικ με την κρυφή ελπίδα πως θα κάνει τα πράγματα πιο εύκολα.

πίσω από τον λόφο

Στέκομαι στο μπαλκόνι και κοιτάζω όσο πιο μακριά μπορώ. Πέρα στο βάθος υπάρχει ένας λόφος και δεν μπορώ να δω πίσω του.

Είναι βράδυ. Τα αυτοκίνητα δείχνουν βιδωμένα στη γη - σαν να έχουν να κινηθούν δεκαετίες. Ωστόσο δεν είναι τόσο πολύ στην πραγματικότητα. Είναι λιγότερο αλλά κανένας δεν ξέρει πόσο.

Τα φώτα από τα σούπερ μάρκετ μοιάζουν με φάρους σε μία νεκρική θάλασσα.

Τι έχει πίσω από τον λόφο; Πρέπει να έχω πάει εκεί στο παρελθόν αλλά δεν θυμάμαι πια. Ήταν κάποτε παλιά. Τώρα δεν είμαι σίγουρος.

Πίνω λίγη μπύρα.

Περνάει ένα άδειο λεωφορείο. Δεν έχει κανέναν μέσα, ούτε καν οδηγό. Απλά περνάει και πάει προς την λάθος μεριά. Πέρα, μακριά από τον λόφο.

Περνάει ένα άδειο αυτοκίνητο.

Περνάει ένας άδειος άνθρωπος.

Σήμερα είναι αργά. Ίσως το πρωί.

Πέφτω να κοιμηθώ αλλά το μόνο που σκέφτομαι είναι ο λόφος. Ονειρεύομαι ότι πηγαίνω τελικά εκεί και βρίσκω προηγμένα ρομπότ, δεινόσαυρους και εξωγήινους.

Ευπνάνω νωρίς το πρωί ταραγμένος. Κάνω έναν καφέ και βγαίνω πάλι στο μπαλκόνι.

Σήμερα είναι η μέρα, σκέφτομαι. Αν όχι σήμερα, τότε αύριο. Και αν όχι αύριο, τότε σίγουρα μεθαύριο. Σίγουρα.

Αυτή τη φορά θα πάω.

Αυτή τη φορά θα μπορέσω.

Θα μπορέσω να πάω να δω τι έχει πίσω από τον λόφο.

Και αν βρω απλά οικοδομές και μερικά γήπεδα, δε θα είναι και τόσο άσχημα.

σε βλέπω

Σε βλέπω καθώς ετοιμάζεσαι να κοιμηθείς.
Τα μάτια σου είναι καρφωμένα σε ένα σημείο στο ταβάνι.
Κρυστάλλινα. Ποτάμια μέσα σε πεδιάδες. Θάλασσες μέσα σε κόσμους.

Τα κοιτάζω. Το βλέμμα μου αντανακλάται και πέφτει σε ένα μέρος που δεν γνωρίζω που είναι.

Χάνομαι και βρίσκομαι.

Φαίνεται να τα έχεις όλα. Δύναμη, αγνότητα, καλοσύνη και φαντασία.

Ο χρόνος σταματάει και πάλι. Δεν χρειάζεται να κινείται πλέον.

Η πιο όμορφη στιγμή θα βρίσκεται εκεί - στα όρια της μνήμης.
Θα είναι έτοιμη να πέσει για να χάσουμε αυτήν την ανάμνηση για πάντα.

Τόσο απεγνωσμένα προσπαθείς να μην κοιμηθείς.

Είναι άλλο ένα βράδυ που κάνεις ακριβώς το ίδιο.

Δεν χρειάζεσαι να κάνεις τίποτα.

Γυρίζεις το κεφάλι σου προς τα μένα και με ρωτάς: «Θα με προσέχεις;»

«Ναι μωρό μου» της απαντάω.

Γυρνάει το κεφάλι προς την άλλη μεριά και την παίρνει αμέσως ο ύπνος.

Την προσέχω σαν ένα υπάκουο σκυλί.

Μόλις βεβαιωθώ ότι ο ύπνος την έχει αγκαλιάσει, σβήνω το φως, αλλάζω ρούχα και πάω να σώσω τον κόσμο ακόμα ένα βράδυ.

σου στέλνω ένα κείμενο κάθε πρωί

Είχες στεναχωρηθεί όταν είχα σταματήσει να γράφω, αλλά τι να γίνει;

Τώρα μιλάμε κάθε μέρα. Μερικές φορές νιώθω πως τώρα είναι όπως τότε, παρόλο που τώρα δεν είναι όπως πριν.

Ξέρω επίσης ότι αύριο δεν θα είναι όπως χθες.

Αυτό ισχύει πάντα, αλλά τώρα λίγο περισσότερο.

Μερικές φορές οι ζωές φαίνονται να είναι μικρές. Τώρα όμως όλες μεγάλωσαν, απότομα και ανεξάρτητα από τις άλλες.

Λίγα πράγματα σε αυτήν την ζωή είναι τόσο δίκαια, παρόλο που κάποιος θα πει ότι όλο αυτό είναι κάπως άδικο.

Εμένα με βοήθησε να μπορώ να γράφω και να σου στέλνω ένα κείμενο κάθε πρωί.

τον αγαπούσε στ' αλήθεια

Βρισκόμασταν όλοι μαζί σε εκείνο το κάμπινγκ. Ήμασταν νέοι και η ζωή δεν ήταν τόσο δύσκολη. Ο χρόνος περνούσε ευχάριστα και οι ανησυχίες μας βρίσκονταν σε ένα ρομαντικό πλαίσιο. Για κάποιους από μας τα πράγματα ήταν λιγότερο εύκολα αλλά και πάλι μπορούσες να βρεις την άκρη.

Την θυμάμαι και αυτήν τότε, σε εκείνο το κάμπινγκ. Πως ήταν μαζί σου, πως σε αγκάλιαζε και πως φιλιόσασταν στο γρασίδι.

Λίγο καιρό μετά θα σου έσκιζε τα σωθικά χωρίς να καταλάβει κανείς ποτέ το γιατί.

Θυμάμαι να το σκέφτομαι αλλά να μην καταλαβαίνω. Σκέφτηκα ξανά και σκέφτηκα και μια τρίτη φορά. Μετά κατάλαβα πως δεν θα ήμουν σε θέση να καταλάβω.

Θυμάμαι το πικάπ σου, κάποιους δίσκους, εκείνη την οθόνη του υπολογιστή, και εκείνο το πρωί που ήμουν σπίτι σου και εσύ ξάπλωνες σε μια άκρη ημίνεκρος.

Μετά από καιρό θα πηγαίναμε σε εκείνο το μπαρ στην παραλία και θα πίναμε ένα μεσημεριανό καφέ. Είχε ήδη περάσει όλο αυτό και εσύ φαινόσουν εντάξει.

Θα πήγαινα και μαζί σου εκεί και θα πίναμε ένα ούισκι - εκείνη την ώρα που πάντα θα σου προξενούσε ταραχή σε αυτή τη πόλη.

Παρόλο που εγώ δεν θα είχα αυτή τη ταραχή, ένιωθα ότι κάτι πράγματι δεν ήταν εντάξει, και αυτή η στιγμή θα μου θύμιζε πάντα εσένα.

Εκείνο το ουίσκι θα ήταν το τελευταίο μας πριν φύγεις και εσύ από εδώ.

Όλα αυτά θα ήταν μακρινό παρελθόν και δεν θα είχαν και τόση σημασία μετά από δέκα-δεκαπέντε χρόνια.

Παρόλα αυτά την θυμάμαι όταν την πέτυχα τυχαία σε ένα μαγαζί και θυμάμαι ότι χάρηκε που με είδε. Μπορεί και να είχε ρωτήσει για σένα - μπορεί και όχι. Αλλά θυμάμαι ότι την έβλεπα και σκεφτόμουν ότι πρέπει να σε αγαπούσε στ' αλήθεια.

Όλα τα βιβλία του κόσμου

Ήθελε να διαβάσει όλα τα βιβλία που υπήρχαν.
Μάλιστα.

Βρισκόμασταν στο τεράστιο, ανακαινισμένο και περιποιημένο του σπίτι. Ένιωθα ότι ήμουν σε μια έπαυλη αλλά δεν ήταν παρά ένα διαμέρισμα στην Άνω Τούμπα.

Στο δωμάτιο του υπήρχαν πολλά cd και βιβλία. Ο τοίχος ήταν διακοσμημένος με ένα κολάζ αφισών για το οποίο ήταν πολύ περήφανος και έλεγε ότι είχε δουλέψει σκληρά δύο μέρες για να το κάνει.

Πρέπει να του πήρε ένα απόγευμα.

Μία από εκείνες τις μέρες εγώ δούλευα με τον πατέρα μου και πουλούσαμε τραπεζομάντιλα σε μία λαϊκή. Μετά από ώρες, ένιωθα το υγρό χρώο να είναι έτοιμο να θρυμματίσει τα πόδια μου.

«Σιγά» είπε «απλά στέκεσαι εκεί. Πόσο άσχημο μπορεί να είναι;»

Δεν είχε εκτιμήσει τον κόπο μου όπως και εγώ δεν είχα εκτιμήσει τον δικό του. Αλλά τι μπορώ να πω εγώ; Αυτός ήθελε να διαβάσει όλα τα βιβλία του κόσμου.

Κρατούσε ένα τετράδιο με όλα αυτά που είχε διαβάσει.

Καθόμασταν στο δωμάτιο του και μιλούσαμε. Μερικές από αυτές τις φορές ήταν σχετικά με βιβλία. Του έλεγα για το βιβλίο που διάβαζα εκείνη την στιγμή.

«Α, μια στιγμή» έλεγε. Άνοιγε το τετράδιο του, περνούσε το δάχτυλο από τις γραμμές και στο τέλος συμπλήρωνε:

«Ναι, το έχω διαβάσει»

Δεν θυμάμαι να θυμόταν τίποτα από πολλά βιβλία που είχε διαβάσει αλλά το τετράδιο του είχε μία εγγραφή και υποθέτω

πως ήταν εντάξει.

Για εμένα, που διάβαζα πολύ πιο αργά, αυτός ο σκοπός ήταν μάταιος έτσι και αλλιώς.

Μετά που λίγους μήνες, ένα βιβλίο μου άφηγε μόνο μία αίσθηση και δυο-τρεις αναμνήσεις. Αυτό μου έφτανε.

Με τον ίδιο τρόπο θα μου έμενε μία μικρή ανάμνηση και από αυτό το τετράδιο, αλλά στο τέλος θα το ξεχνούσα και αυτό, όπως και αυτήν τη μάταιη προσπάθεια.

Είναι κάπως πιο δύσκολο να ξεχάσω την έκρηξη εκείνου του μόνιμα καταπιεσμένου θυμού που εκδηλωνόταν ως εξής:

«Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν να μην μπορείς να διαβάσεις όλα τα βιβλία;»

καλύτερος ύπνος

Είχα ξυπνήσει στο πάνω μέρος της κουκέτας. Το ταβάνι ήταν δίπλα στην μύτη μου σε ένα δωμάτιο που φαινόταν πάρα πολύ μικρό για αυτά που είχε μέσα.

Από το παράθυρο έμπαιναν μερικές αχτίδες ήλιου.

Δεν ήξερα που βρίσκομαι - το σίγουρο ήταν όμως πως αυτό ήταν το χειρότερο μέρος.

Κοίταξα το ρολόι μου. Η ώρα ήταν περασμένη μία το μεσημέρι.

Πρέπει να κοιμόμουν γύρω στις δεκαπέντε ώρες. Ο χρόνος ήταν αργός και πηχτός. Ήταν σαν να ρέει ένα πολύ βρώμικο ποτάμι με πράγματα μέσα που δεν σου ανήκουν.

Ήταν κλεμμένος. Όλα ήταν κλεμμένα εκεί. Αυτό δημιουργούσε μία αίσθηση ανακούφισης.

Σήκωσα το κεφάλι μου και κοίταξα τριγύρω. Κανένας δεν ήταν εκεί.

Τέντωσα το χέρι μου, πιάστηκα από την διπλανή κουκέτα και, αφού πρώτα πάτησα στα κάτω κρεβάτια, κατέβηκα.

Τα ρούχα δεν ήταν δικά μου, όπως και ο χρόνος.
Ήταν όλα κάποιου άλλου.

Έσπρωξα τα διπλά φύλλα της πόρτα και βγήκα στον διάδρομο. Μπροστά ήταν μία σκάλα. Κατέβηκα κάτω.

Κάτω υπήρχε ένα διάδρομος που οδηγούσε στην εξωτερική πόρτα του κτηρίου.

Περπάτησα μέχρι την πόρτα και την έσπρωξα.

Ήταν ανοιχτή.

Βγήκα έξω. Στο βάθος υπήρχε ένα βουνό.

Γύρω μου υπήρχε ένα βουνό.

Μέσα μου υπήρχε ένα βουνό, αλλά και αυτό, ήταν κάποιου άλλου.

οι φυσιολογικοί άνθρωποι

Οι φυσιολογικοί άνθρωποι είναι λίγοι, αλλά υπάρχουν.

Είναι σαν βουνά και σταθεροί σαν βράχοι.

Μπορείς να πιαστείς και να βασιστείς σε αυτούς.

Μπορείς να μετακινηθείς με αυτούς και να φτάσεις κάπου.

Σε ένα σημείο. Σε ένα σταθερό σημείο.

Και εμείς είμαστε η ροή του βούρκου ανάμεσα σε όλα τα βουνά.

Απλά κινούμαστε και γεμίζουμε τα κενά.

Είμαστε τόσοι πολλοί που μπορούμε να τα υπερκαλύψουμε και αρκετά ορμητικοί ώστε να τα γκρεμίσουμε.

Εμείς είμαστε αυτοί που τα ενώνουμε.

Οι φυσιολογικοί άνθρωποι δεν τρελαίνονται πια.

Κάποια στιγμή σταματάνε να τρελαίνονται και τότε είναι που τρελαίνονται πραγματικά.

Τότε τα πράγματα αποκτούν πραγματικό ενδιαφέρον.

κοζλοντούι και υιός

Τα λίγα πράγματα που θυμάμαι από την μέση εκπαίδευση είναι η μέση λύση, η γυμνή μέση και η άβολη στύση σε άκυρες στιγμές.

Και ενώ όλα έχουν διαγραφεί από την μνήμη μου, δε μπορώ να ξεχάσω αυτήν την καθηγήτρια αγγλικών.

Ήταν μία μέση καθηγήτρια αγγλικών.

Μιλούσε μόνιμα για τον γιο της και για το Κοζλοντούι.

Για το Κοζλοντούι έλεγε ότι είναι κακοσυντηρημένο και ότι δεν έπρεπε να καίμε άσκοπα ρεύμα. Όλα τα υπόλοιπα, εκτός από τα αγγλικά βέβαια, ήταν σχετικά με τον γιο της.

Ο διπλανός μου εκνευριζόταν και της φώναζε να μας τον φέρει για να τον δούμε και έσφιγγε τις παλάμες του. Αυτή έκανε πως δεν τον ακούει.

Αν δεν ήταν το πυρηνικό εργοστάσιο θα το είχα ξεχάσει αλλά, ακόμα και τώρα, παρέχει ενέργεια και αυτό το διατηρεί στη μνήμη μου.

Καθώς αυτή η σκέψη τριγυρνάει στο μυαλό μου, αρχίζω μηχανικά να αναρωτιέμαι αν αυτή η δασκάλα αγγλικών θα μπορούσε να έχει περίεργες ερωτικές προτιμήσεις.

Και εκτός από αυτό, δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα άλλο.

πυρηνικός όλεθρος

Ότι συμβαίνει τώρα δεν είναι πρόβλημα για μένα. Ήμουν ανέκαθεν έτοιμος για αυτό.

Πλένω τα χέρια και το πρόσωπό μου με νιτρογλυκερίνη και λούζομαι με χλωρίνη. Τίποτα δε μπορεί να με αγγίξει. Είμαι άτρωτος.

Τρέφομαι μόνο με τοστ και πίνω φτηνή μπύρα. Δεν τρώω φρούτα, ούτε και λαχανικά. Όλα είναι περιττά - το μόνο που χρειάζεται είναι μια ισορροπημένη εγκεφαλική λειτουργία και από αυτήν είμαι εντάξει. Θα έπρεπε να είναι προφανές.

Πηγαίνω για φώνια στο σούπερ μάρκετ. Τι περιμένες αναγνώστη; Ότι κάποιος θα καθόταν να μου μαγειρέψει ή μήπως ότι θα παράγγελνα απέξω. Οι καιροί είναι δύσκολοι, αλλά εγώ είμαι πάντα έτοιμος.

Πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ για να πάρω τα υλικά για την τροφή μου. Είμαι ντυμένος ληστής και μπαίνω φορώντας κράνος. Κανέναν δεν μου δίνει σημασία - αυτό δείχνει φυσιολογικό πλέον. Δεν έχω εμπιστοσύνη σε κανέναν. Δεν είχα ανέκαθεν γιατί ήμουν πάντα έτοιμος για τα χειρότερα.

Βγαίνω από το σπίτι για να πάω στο σούπερ μάρκετ ή για να ξεπιαστώ λίγο. Συμβαίνει σπάνια αλλά κάποιες φορές τους βλέπω.

Είναι σαν ζόμπι που κινούνται σε ένα πόδι. Φοράνε μάσκες και παρόλα αυτά καπνίζουν. Φοράνε μάσκες και παρόλα αυτά φιλιούνται. Πως γίνεται αυτό;

Μπορεί να μη μπορώ να απαντήσω κάποια ερωτήματα αλλά ξέρω ότι χρειάζομαι για να προστατεύσω τον εαυτό μου.

Κάτω από την οικοδομή που μένω, έχω σκάψει ένα τούνελ. Το έκανα με ένα κουτάλι της σούπας. Δεν ήταν εύκολο. Μου πήρε χρόνια. Η είσοδος βρίσκεται σε ένα μικρό δωμάτιο, που είναι

στον ακάλυπτο, πίσω από τα ρολόγια του ρεύματος. Κανένας δεν πατάει ποτέ εκεί.

Στο μέρος αυτό, είχα αποθηκευμένες κονσέρβες, μερικά τσοντοπεριοδικά και μέσα στον τοίχο, σε μια κρυμμένη εσοχή, είχα βάλει μια καραμπίνα. Τα έκανα όλα ένα τσεκ ανά μερικούς μήνες. Ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις τι θα συμβεί.

Το τούνελ βγάζει στις στοές του παλιού αποχετευτικού συστήματος. Από εκεί μπορώ να βγω στο ρέμα που βρίσκεται περίπου μισό χιλιόμετρο μακριά από το σπίτι μου.

Και ορίστε. Να το! Έγινε. Ωστόσο η προετοιμασία μου δεν ωφέλησε ιδιαίτερα.

Εμείς της παλιάς σχολής, ήμασταν καλύτερα προετοιμασμένοι για πυρηνική καταστροφή.

Τσαρλς Μπουκόφσκι

Πρέπει να ήταν αρχές 2000. Είχα έναν φίλο ποιητή και βρισκόμουν σε ένα βιβλιοπωλείο στη Ναβαρίνου.

«Έχω ένα φίλο ποιητή» είπα «και θέλω να του πάρω κάτι».

Μου έδωσε το *Σημειώσεις ενός πορνόγερου*.

Ο τίτλος μου έκανε εντύπωση και γι' αυτό πήρα και το βιβλίο.

Ο Μπουκόφσκι ήταν η καλύτερη ψυχοθεραπεία γιατί η γραφή του με έκανε να γελάω και να αισθάνομαι άνετα.

Ειδικά τα τελευταία του κείμενα με έκαναν να συμφιλιώνομαι με αυτόν τον κόσμο.

Με έκανε να αισθάνομαι πως είναι εντάξει να βρίσκομαι σε μια άκρη, να παρατηρώ τον κόσμο και να μη θέλω να με πειράζει κανείς.

Μετά έπρεπε να ανέβω πάνω σε ένα βουνό. Μου έφερες ένα βιβλίο του Μπουκόφσκι σε μια στιγμή που τον είχα ξεχάσει. Αυτό ήταν αναμενόμενο γιατί τότε είχα ξεχάσει και σένα.

Τότε είχα ξεχάσει και μένα.

Απλά βρισκόμουν πάνω σε ένα βουνό και έβλεπα το απέναντι βουνό και το κενό μεταξύ τους.

Αυτό κράτησε τόσο πολύ. Το βιβλίο του Μπουκόφσκι όμως έκανε τα πράγματα κάπως καλύτερα.

Είχα πάρει και ένα βιβλίο του Μπόρχες αλλά αυτό ήταν πιο μεγάλο και από το βουνό.

Τώρα, ευτυχώς, είμαστε μαζί σε διακοπές. Έχω ένα βιβλίο του Μπουκόφσκι, εσένα, και δεν χρειάζομαι τίποτα άλλο.

το πράσινο δέντρο

Κοιτάζω το πράσινο δέντρο. Από πίσω βρίσκεται ο ατέλειωτος γαλάζιος ουρανός. Ο χρόνος βρίσκεται σε επιβράδυνση. Δεν συμβαίνει τίποτα και δεν πρόκειται να συμβεί τίποτα. Δεν υπάρχει τίποτα μετά για να συμβεί.

Υπάρχει μόνο μία ελαφριά ξεκούραστη διαδικασία που εκτείνεται μέχρι το επόμενο χρονικό κενό.

Στον αέρα πετάνε πουλιά και σαπουνόφουσες.

Αυτό ήταν. Τα καταφέραμε. Νικήσαμε. Ο χρόνος το επικύρωσε. Κανείς δεν μπορεί να μας το πάρει πίσω.

Ο χρόνος, αργά, αρχίζει να επιταχύνετε και πάλι, αλλά σήμερα αυτό δεν έχει σημασία.

το βάρος του κόσμου

Είχαμε βγει έξω για φαγητό. Με το φαγητό σεβρίρανε τζάμπα ποτό. Ήπια πολύ.

Θα περνούσαμε από διάφορα μέρη και ήταν όλα γεμάτα με έναν νεανικό κόσμο σαν κι εμάς. Η ζωή φαινόταν εύκολη και ευχάριστη.

Συναντήσαμε μια παρέα και ήμασταν έτοιμοι να συνεχίσουμε.

Δεν με άφησε όμως. «Εσύ πας σπίτι» είπε. Δεν έφερα αντίρρηση.

Γυρίσαμε.

Ξάπλωσα. Ο κόσμος γύρισε γύρω-γύρω μερικές φορές, σηκώθηκα και άρχισα να ξερνάω.

Με πήγε στην τουαλέτα για να με καθαρίσει.

Είδα τον εαυτό μου στον καθρέφτη και άρχισα να κλαίω.

«Τι έπαθες;» με ρώτησε «γιατί κλαις;»

«Για το βάρος του κόσμου» απάντησα. Με ρώτησε πάλι τι εννοούσα αλλά το μόνο πράγμα που συνέχισα να λέω ήταν το *βάρος του κόσμου*.

Με τα πολλά με έβαλε ξανά στο κρεβάτι.

Το πρωί ξύπνησα με τον αναμενόμενο πονοκέφαλο. Μου έκανε έναν καφέ και πρωινό. Έφαγα και άναψα ένα τσιγάρο. Ήπια μερικές γουλιές καφές και άρχισα να συνέρχομαι.

Την αγαπούσα πραγματικά.

πόσα κάστρα

Σε βλέπω μόνη ανάμεσα τους. Είναι το ίδιο όπως τόσα χρόνια πριν.

Σου φαίνονται ξένοι και φαίνεσαι ξένη. Δεν μπορείς να το καταλάβεις και δεν μπορούν να σε καταλάβουν.

Όταν τα καταφέρεις και τους καταλάβεις, και πάλι δεν θα καταλαβαίνεις.

Μετά θα τα παρατήσεις. Θα φτιάξεις ένα κάστρο και θα μπεις μέσα.

Θα τους παρατηρείς από κει και θα αρχίσεις να τους καταλαβαίνεις. Τουλάχιστον, έτσι θα νομίζεις.

Θα αφήσεις κάποιους να μπουν μέσα και τα πράγματα θα είναι καλύτερα για λίγο.

Μετά από λίγο, το παντοτινό λίγο, θα φτιάξεις ένα κάστρο μέσα στο κάστρο και θα τους αφήσεις και πάλι όλους απέξω.

Θα μπεις μέσα και θα τους παρατηρήσεις και πάλι. Κάποιοι θα είναι εντάξει και ούτω καθεξής.

Κάθε καινούργιο κάστρο θα είναι πιο μικρό, αλλά πιο κοντά στη φόρμα σου.

Κάποια στιγμή θα ταυτιστεί με αυτήν.

Αν αντέξεις να φτάσεις εκεί, στο τέλος θα είναι ένα απλό φόρεμα.

Θα το φορέσεις, θα γκρεμίσεις όλα τα κάστρα και θα φύγεις από κει μέσα.

μόνος με αυτό το πράγμα

Κάποιες φορές, θα είσαι μέσα σε ένα άδειο δωμάτιο, μόνος με αυτό το πράγμα.

Αυτό θα είναι το μόνο πράγμα που θα έχεις.

Αυτό θα είναι το μόνο πράγμα που θα έχεις να κάνεις.

Θα μπορείς να μην το κάνεις αλλά δεν θα έχεις κάτι άλλο, και σε αυτήν την περίπτωση δεν θα κάνεις τίποτα.

Δεν θα είναι αυτές οι μόνες μέρες που θα έχεις, αλλά αυτές θα είναι οι μόνες μέρες που θα κάνεις.

Και οι μόνες μέρες που θα κάνεις, θα είναι οι μέρες που θα κάνεις αυτό το πράγμα.

προσπαθώντας να γράψω ένα κείμενο

Περπατάω στο δρόμο και επιστρέφω στο σπίτι. Κρατάω σημειώσεις για ένα κείμενο που θέλω να γράψω. Μιλώ στο τηλέφωνο μου και ηχογραφώ τις σκέψεις μου. Δεν ήταν ποτέ αποτελεσματικό αλλά καμιά φορά συνεχίζω και δοκιμάζω μήπως λειτουργήσει.

Όταν ανοίγω αυτές τις ακουστικές σημειώσεις, ακούω παιδιά που παίζουν, αυτοκίνητα που περνάνε και σκυλιά που γαβγίζουν. Ανάμεσα σε όλα αυτά υπάρχουν αργές προτάσεις με τεράστιες παύσεις μεταξύ τους. Μάλλον υπάρχει λόγος, που ο γραπτός λόγος είναι ο γραπτός λόγος.

Αυτή τη φορά συναντάω κάποιον που είχα τόσο καιρό να δω και ακούω τη συγκίνηση και τη θέρμη στον χαιρετισμό, παρόλο που είναι ένα απλό «Τι γίνεται; Καλά είσαι;»

Το ακούω και το ακούω ξανά. Είναι μία τόσο ζωντανή στιγμή ή είναι μία τόσο ειλικρινής αντίδραση; Είναι και τα δύο; Δεν μπορώ να πω.

Η ανάμνηση που έχω αδικεί το γεγονός γιατί η φωνή μου δεν λέει ψέματα αλλά το μυαλό μου δεν το θυμάται.

Έχουν περάσει τόσα χρόνια που δεν περίμενα ότι θα τον έβλεπα. Δεν ήμουν σίγουρος αν ήταν καν ζωντανός.

Είναι ένας καλός και ταλαιπωρημένος άνθρωπος. Είναι περισσότερο καλός από το μέσο όρο αλλά εξίσου ταλαιπωρημένος με αυτό.

Μιλάμε για λίγο και συνεχίζω την πορεία μου προς το σπίτι.

Προσπαθώ να θυμηθώ τι ήθελα να γράψω, αλλά μάταια. Το κείμενο έχει εξατμιστεί από το κεφάλι μου. Είμαι ένας μέσος φυσιολογικός άνθρωπος.

Σήμερα δεν είναι η μέρα που θα προσθέσω στην αρχαιοθήκη της κουλτούρας μας κάτι άξιο σημασίας.

Ξαναβάζω και ακούω τον χαιρετισμό. Αυτός είναι πιο ζωντανός από τα περισσότερα κείμενα που βρίσκονται εδώ μέσα.

φεύγοντας από το γραφείο

Κάθε μέρα που φεύγω από το γραφείο και απομακρύνομαι δέκα μέτρα, φαντάζομαι πως αυτό ανατινάζεται.

Είναι μία κινηματογραφική σκηνή. Η έκρηξη είναι εκκωφαντική. Γυαλιά, μπετό και κομμάτια πλαστικού εκσφενδονίζονται σε ευθεία γραμμή και όλα αυτά πέφτουν πάνω στα αυτοκίνητα που είναι παρκαρισμένα στην αλάνα μπροστά.

Έχω απομακρυνθεί όσο χρειάζεται ώστε να μην με χτυπήσει κάτι από την έκρηξη. Ούτε και κανείς άλλος φαίνεται να έχει πάθει κάτι.

Οι άνθρωποι βγαίνουν στα μπαλκόνια για να δουν τι συνέβη.

Γυρίζω και περπατάω ψύχραιμα προς το γραφείο – είμαι ένας καλός πρωταγωνιστής.

Οι άνθρωποι μου φωνάζουν και με ρωτάνε αν είμαι καλά. Τους αγνωώ και πλησιάζω στο σημείο της έκρηξης.

Τείχος, πόρτα και παράθυρα δεν υπάρχουν πια. Το γραφείο έχει μετατραπεί σε γκαράζ.

Κοιτάζω τα κομμάτια πλαστικού και ό,τι έχει απομείνει από το γραφείο και τον υπολογιστή μου.

Ήμουν τόσο κοντά στο να πεθάνω εκεί μέσα αλλά γλίτωσα για λίγο.

Ξαναφεύγοντας από το γραφείο

«Τι γράφεις;» με ρώτησε.

«Μια ιστορία για το γραφείο μου» απάντησα.

«Τι συμβαίνει σε αυτή την ιστορία;»

Εξήγησα πως σε αυτή την ιστορία, μια μέρα έφευγα από το γραφείο, και ξαφνικά φύτρωσαν λουλούδια πυκνά και μεγάλα γύρω γύρω από την πόρτα και το παράθυρο. Τα λουλούδια αυτά δημιούργησαν ένα πυκνό φύλλωμα που έφτιαξε έναν τοίχο και με εμπόδιζε από το να μπορώ να μπω εκεί μέσα.

και ο πλοηγός επιμένει

Οδηγάω προς το αεροδρόμιο. Είναι πέντε η ώρα το πρωί. Η πόλη φαίνεται μουδιασμένη από τη νυχτερινή καταιγίδα. Δεν είναι όπως μια τυπική Παρασκευή Αυγούστου. Τέτοια ώρα θα περίμενες λίγο παραπάνω κόσμο, αλλά δεν υπάρχει κανείς.

Περνάμε από Αγ. Δημητρίου και κατεβαίνουμε Εγνατία. Ελάχιστα αυτοκίνητα κυκλοφορούν αυτή την ώρα.

Στην εθνική τα αυτοκίνητα κινούνται με μεγαλύτερη ταχύτητα και η οδήγηση φανερώνει την βιασύνη των οδηγών. Φαίνεται πως θέλουν να φτάσουν κάπου. Κανείς, ωστόσο, δεν μπορεί να φτάσει κάπου στις πέντε η ώρα το πρωί.

Φτάνουμε στο αεροδρόμιο. Συνειδητοποιώ πως το καινούργιο μέρος αφίξεων έχει ολοκληρωθεί. Αυτό συνέβη γρήγορα, σκέφτομαι, να τους δώσουμε να τελειώσουν και το μετρό.

Ετοιμάζομαι να γυρίσω πίσω.

Ρυθμίζω τον πλοηγό να με πάει σπίτι. Ξέρω που είναι το σπίτι και από που πρέπει να πάω αλλά παρόλα αυτά πατάω την οθόνη και η διαδρομή εμφανίζεται.

Βγαίνω ξανά στην εθνική. Υπάρχει πάντα μια ανακουφιστική αίσθηση όταν οδηγάς με 100 χιλιόμετρα την ώρα. Η αίσθηση αυτή μειώνεται όταν κάποιος σε προσπερνάνε οδηγώντας με 150 ή παραπάνω.

Αγνώω τον πλοηγό και μπαίνω στο κέντρο. Περισσότεροι άνθρωποι εμφανίζονται. Κάποια καταστήματα κάνουν τις προετοιμασίες τους για να ανοίξουν.

Ο πλοηγός επιμένει να στρίψω δεξιά αλλά τον αγνώω και πάλι. Πηγαίνω ευθεία.

Περνάω τα, τώρα άδεια, δοξασμένα πανεπιστήμια.

Περνάω την, άδεια, δοξασμένη Ναβαρίνου.

Ο πλοηγός επιμένει να στρίψω δεξιά.

Τα εργαλεία αυτά έχουν φτιαχτεί για να κάνουν αυτό που θέλουμε, αλλά αυτό που θέλουμε δεν είναι αυτό που θέλουμε.

Πλησιάζω Αριστοτέλους. Στην οθόνη ενός ξενοδοχείου, διαφημίζεται ο τρόπος απολύμανσης των δωματίων. Δελεαστικό, σκέφτομαι.

Ο πλοηγός επιμένει.

Κάποια στιγμή στρίβω δεξιά και ο πλοηγός είναι χαρούμενος που δεν πρέπει πάλι να αλλάζει την διαδρομή του. Είναι επίσης ιδιαίτερα χαρούμενος που θα φτάσω πιο γρήγορα στον προορισμό μου. Εμένα όμως, αυτό μου είναι αδιάφορο.

Λίγη οδήγηση, λίγη τζαζ και ένας επίμονος πλοηγός στις πέντε η ώρα το πρωί είναι ότι χρειάζεσαι για να βάλεις τα πράγματα στη θέση τους.

τους παίρνω τηλέφωνο

Τους παίρνω τηλέφωνο. Μία, δύο και σπανιότερα τρεις φορές την ημέρα. Αφήνω αρκετές ώρες ενδιαμέσσω περιμένοντας να με πάρουν πίσω αλλά δεν παίρνουν. Είναι φίλοι μου και για αυτό δε με πειράζει.

Άλλες φορές μιλάμε και μετά πάλι εξαφανίζονται.

Άλλες κανονίζουμε και εξαφανίζονται.

Άλλοι απλά αποφεύγουν να κανονίσουμε το οτιδήποτε.

Άλλοι θυμώνουν.

Αυτό συμβαίνει από τότε που άρχισα να χρησιμοποιώ το τηλέφωνο.

Καμιά φορά αναρωτιέμαι γιατί συμβαίνει αυτό.

Τώρα ξέρω - οι φίλοι μου ξέρουν καλύτερα από μένα τι χρειάζομαι.

επαναχρησιμοποίηση

Μία μέρα θα πηγαίνεις κάπου και θα σε ρωτάνε τι ζωή θέλεις.

Θα μπορείς να διαλέξεις μία προϋπάρχουσα ζωή. Θα μπορείς να επαναχρησιμοποιήσεις μία ζωή. Οι ζωές θα ανακυκλώνονται. Θα πηγαίνεις εκεί και θα σου τη δίνουνε.

Θα μπορείς να διαλέξεις μια ζωή όπου θα έχεις ένα τριάρι σπίτι με θέα, δυο παιδιά, ανέμελα φοιτητικά χρόνια, αυτοάνοσα νοσήματα στα τριάντα και καρδιακή ανακοπή στα σαράντα.

Θα μπορείς να διαλέξεις μια ζωή όπου δεν θα έχεις ένα τριάρι σπίτι με θέα, δεν θα έχεις παιδιά, δεν θα έχεις υπέρξει φοιτητής, δεν θα έχεις ασθένειες, φίλους και ψυχολογικά προβλήματα.

Θα μπορείς να διαλέξεις μια ζωή πάνω σε ένα βουνό με ένα σπίτι πάνω σε ένα δέντρο. Μακριά από τον κόσμο.

κατάλαβα τι εννοούσε ο Χαρμς

Ένα πρωινό καθόμουν στο γραφείο.

Κάποια στιγμή ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα. Ήταν ένας χτύπος ήρεμος, ευγενικός. Οι περισσότεροι τραβάνε κατευθείαν το χερούλι και δημιουργείται μια αίσθηση ότι θα ξεριζώσουν την πόρτα. Ελπίζω να μην κάνουν το ίδιο με τις γυναίκες τους.

Σηκώθηκα από την καρέκλα του γραφείου μου και πήγα στην πόρτα, γύρισα το κλειδί και άνοιξα.

Μπροστά μου στεκόταν ο Μιχαήλ Σακερντόνοφ - αυτά ήταν ευχάριστα νέα.

«Καλημέρα» είπα και έκανα στο πλάι για να μπει.

Ο Μιχαήλ με χαιρέτησε με ένα σοβαρό νεύμα και μπήκε στο γραφείο. Κοίταξε τριγύρω, έγνεψε καταφατικά και έκανε ένα νεύμα-ερώτηση όταν είδε ένα μικρό καναπέ.

«Παρακαλώ» είπα.

Ο Μιχαήλ έβγαλε το σακάκι του, το κρέμασε και κάθισε στον καναπέ. Εγώ κάθισα στην καρέκλα του γραφείου μου, μπροστά στον υπολογιστή.

«Δεν θα πιστέφεις τι έγινε προχτές» είπα τελικά.

«Μμμμ».

«Μου φέρανε δώρο ένα ρολόι τοίχου που ήταν ένα σκεύος μαγειρικής και είχε για δείκτες ένα πιρούνι και ένα μαχαίρι».

«Απαράδεκτο» είπε νευρικά ο Μιχαήλ.

«Πράγματι, τόσο καιρό μετά ... πάλι τα ίδια;»

«Πράγματι».

Μείναμε σιωπηλοί για λίγο λες και επεξεργαζόμασταν αυτήν την τελευταία πληροφορία. Στην προσπάθειά μου να σπάσω την παγωμάρα είπα:

«Χτες έγραφα ένα κείμενο».

«Χαίρομαι που μπροστά μου βρίσκεται μία ιδιοφυΐα» είπε σοβαρά.

Τότε ακούστηκε ο, συνήθης για μένα, ήχος του ξυσίματος στο ταβάνι.

«Τι είναι αυτό;» με ρώτησε με γουρλωμένα μάτια.

«Η γρια από πάνω» είπα «καθαρίζει».

«Δεν τις μπορώ τις γριές. Συμβαίνει συχνά;»

«Πολύ συχνά»

«Απαράδεκτο»

«Πράγματι απαράδεκτο» είπα αναστενάζοντας.

«Πράγματι» είπε και ησυχία απλώθηκε ξανά στο χώρο.

Τελικά με ρώτησε:

«Και από παιδιά, έχει και από αυτά εδώ γύρω;»

«Λίγα. Απλά περνάνε - δεν παίζουν εδώ μπροστά».

«Ευχάριστο».

«Ναι».

Σηκώθηκε και πήρε το σακάκι του. Πήγε στην πόρτα, γύρισε προς το μέρος μου και είπε:

«Είμαι σίγουρος ότι το κείμενο που έγραψες είναι το κείμενο που θα έγραφε μία ιδιοφυΐα».

Και αφού το είπε, άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

καπάκι βαλβίδας

Είχα πάει στο βενζινάδικο να βάλω βενζίνη.
«Τριάντα ευρώ» είπα βγαίνοντας από το αυτοκίνητο.
Ο βενζινάς, πάτησε το ποσό, τράβηξε την μάνικα και ξεκίνησε την διαδικασία.

«Θα βάλω λίγο αέρα» είπα.

«Ξέρεις πόσο;» με ρώτησε.

Του είπα πως ήξερα.

Μου έδωσε ένα κωνικό αυτοσχέδιο πράγμα.

«Αυτό είναι για να μην λερώνεις τα χέρια σου. Το βάζεις πάνω στην βαλβίδα και ξεβιδώνεις με αυτό».

Ήμουν πελάτης εκεί.

Το δοκίμασα. Δούλευε, αλλά ήταν άβολο. Ξεβίδωσα τα καπάκια με τα χέρια μου.

«Θέλω και ένα καπάκι βαλβίδας» είπα στο τέλος. Σκέφτηκα για λίγο και συμπλήρωσα:

«Αν έχετε».

Πήγε μέσα και μου έφερε ένα.

«Ξέρεις ποιος τα παίρνει αυτά;» με ρώτησε με το ύφος του ανθρώπου που ξέρει την απάντηση.

Δεν ήξερα και ήμουν περίεργος να μάθω.

«Πιτσιρικάδες. Τα παίρνουν ο ένας από τον άλλον για τα ποδήλατά τους. Καμιά φορά τα παίρνουν από αυτοκίνητα. Έρχονται συχνά εδώ για να τους τα ξεβιδώσω. Τα βιδώνουν τόσο δυνατά για να μην τους τα κλέβουν, που στο τέλος δεν μπορείς να τα ξεβιδώσεις. Αν τα ξεβιδώσεις σπάει η βαλβίδα».

Ήταν καλύτερο από ότι περίμενα.

Πλήρωσα, βίδωσα το καινούργιο μου καπάκι και έφυγα.

όταν σκέφτομαι βιβλία

Σκέφτομαι αυτούς που τα γράφουν. Τις στιγμές που τα γράφουν.

Σκέφτομαι ότι είμαι σ' ένα πάγκο και κάθομαι σ' ένα τραπέζι. Γύρω μου κάθονται ρώσοι παππούδες που παίζουν ντόμινο και πίνουν μπύρα. Τσακώνονται παρόλο που δεν παίζουν με λεφτά.

Εγώ έχω τον δικό μου προσωπικό συνομιλητή. Είναι ήρεμος. Ρωτάει ερωτήσεις. Απαντάει ερωτήσεις. Σκέφτεται. Δεν βιάζεται και δεν πιέζει.

Προσπαθεί να με βοηθήσει να καταλάβω τον κόσμο. Μία προσπάθεια περίπλοκη, έως και μάταιη.

Δεν το βάζει κάτω όμως. Είναι ήρεμος και κάνει ό,τι μπορεί.

Όσο προσπαθώ, κάνει ό,τι μπορεί. Όταν σταματάω, σταματάει και απλά κοιτάζει τριγύρω.

Ανοίγω και πάλι το βιβλίο που έχω μπροστά μου και σκέφτομαι αυτόν που το γράφει και τις στιγμές εκείνες.

Ζευγάρι

Με έπαιρνε τηλέφωνο σχεδόν κάθε βράδυ και κλαίγοντας μου έλεγε πόσο τον αγαπάει. Εγώ την άκουγα και ενίοτε έλεγα κάτι αλλά τίποτα δεν μπορούσε να την παρηγορήσει.

Αυτός που αγαπούσε ήταν φίλος μου και κυνηγούσε γκόμενες.

Λίγο καιρό αργότερα, αυτή έζησε την σεξουαλική της απελευθέρωση και υποθέτω πως η ζωή ήταν και πάλι εντάξει.

Αυτός δεν έζησε την σεξουαλική του απελευθέρωση κι αυτή δεν κυνήγησε γκόμενους.

Παρόλα αυτά, όταν ήταν μαζί, αγαπούσαν πραγματικά ο ένας τον άλλον.

Ποιο είναι το πόρισμα αυτής της ιστορίας;

η συνταγή της ευτυχίας

Τις αγαπούσα πολύ και θα έκανα οτιδήποτε για να τις δω. Θα πήγαινα μέχρι το κέντρο, Χαριλάου, Κέρκυρα, Ιταλία και Γερμανία.

Η απόσταση δεν είχε σημασία.

Θα μιλούσαμε στο τηλέφωνο. Θα τους έγραφα γράμματα - σε φυσική και ηλεκτρονική μορφή. Θα στέλναμε μηνύματα. Θα πήγαινα αργά τις νύχτες - μεθυσμένος ή νηφάλιος.

Θα έφευγα νωρίς το πρωί.

Μεθυσμένος ή νηφάλιος.

Θα έπινα μπύρα μαζί τους. Στα δωμάτια τους. Στα μπαρ. Στα μπαρ όπου δούλευαν.

Θα τις περίμενα να σχολάσουν.

Θα τις περίμενα να γυρίσουν πίσω στην πόλη αυτή.

Θα τις περίμενα από διακοπές και για να πάμε διακοπές. Σε τρένα, καράβια και αεροπλάνα.

Θα τις περίμενα.

Θα τις περίμενα καπνίζοντας και πίνοντας μια μπύρα μόνος τις νύχτες.

Θα τις περίμενα να με αγαπήσουν.

Θα τις περίμενα να με ξανααγαπήσουν.

Θα έφαχνα τα πρόσωπα τους στα πρόσωπα των άλλων.

Κάποια στιγμή θα τα παρατούσα.

Θα έβρισκα εσένα κοντά, χωρίς να χρειάζεται να οδηγώ, να περιμένω η να γράφω.

Θα σιγουρευόμουν ότι δεν έχεις φύγωση με τη χλωρίνη και αυτό θα ήταν αρκετό για μένα.

Θα ερχόσουν στο σπίτι μου. Θα σου έκανα τσάι, θα καθόμαστε στο κρεβάτι και θα ακούγαμε μουσική.

Μετά θα κοιμόσουν και εγώ θα σε έβλεπα.

μια μέρα στη ζωή μου

Μία μέρα στη ζωή μου ανησύχησα ότι όλα θα πάνε καλά.

Ανησύχησα για το ότι θα είχα μια καλή δουλειά, δυο παιδιά, σκυλιά και γατιά, ένα σπίτι με κήπο, ένα εξοχικό και ένα τροχόσπιτο όλη τη σεζόν κοντά στη παραλία.

Ανησύχησα για το ότι οι φίλοι μου θα ήταν καλά και θα ήταν κοντά. Θα είχαν και αυτοί καλές δουλειές και εξοχικά. Ευγενικές, όμορφες και έξυπνες γυναίκες, χωρίς καμία τάση να απολυμάνουν τα πάντα με χλωρίνη.

Ανησύχησα για το ότι θα βγαίναμε και θα μιλούσαμε για πολιτική, ποδόσφαιρο και κρασιά.

Ανησύχησα για το ότι όλα θα ήταν εντάξει και δεν θα υπήρχε η ανάγκη να γράφεις για κάτι.

Φυσικά, όταν συνειδητοποίησα ότι συνεχίζω και γράφω, άρχισα να αναρωτιέμαι αν όλα πήγαν καλά ή αν κάτι πήγε εξαιρετικά στραβά.

για αυτούς

Για αυτούς είμαστε έτοιμοι να κολυμπήσουμε στο βούρκο.

Να φάμε μεταλλαγμένο ψάρι. Ψάρι που μοιάζει με μπακαλιάρο αλλά δεν είναι. Είναι σα μπακαλιάρος.

Να μεταναστεύσουμε σε μια χώρα όπου όλοι θα μας κοιτάζουν με περιφρόνηση. Έχοντας φύγει από μια χώρα που μας κοίταζαν με ακριβώς τον ίδιο τρόπο.

Είμαστε έτοιμοι να σκιστούμε σε χίλια κομμάτια.

Είμαστε έτοιμοι να αντέξουμε κάθε πόνο και αθλιότητα. Είμαστε έτοιμοι να πολεμήσουμε κάθε άνθρωπο και δράκο.

Ακόμα και αν δεν θέλουν να μας κάνουν κακό. Ακόμα και αν κάθε κομμένο κεφάλι πετάει τρία νέα.

Για αυτούς είμαστε έτοιμοι να κάνουμε τα πάντα.

Έχουμε αυτοπεποίθηση και δύναμη.

Μπορούμε, ακόμα και όταν πονάμε, ακόμα και όταν φοβόμαστε, ακόμα και όταν καταρρέουμε.

Ακόμα και όταν αυτοί για τους οποίους το κάνουμε μας βλέπουν και δεν καταλαβαίνουν.

Ακόμα και όταν τους προκαλεί στεναχώρια.

Ακόμα και όταν αυτοί χρειάζονται κάτι τελείως άλλο.

πήρα το ρίσκο

Μία μέρα καθόμουν στο πάρκο. Η ώρα περνούσε και εγώ χάζευα τριγύρω.

Τότε, πρόσεξα πάνω στον κάδο ανακύκλωσης, ένα κουτί από πίτσα.

Ήταν σαν οiwνός.

Ήταν από αυτή την πιτσαρία που ποτέ δεν είχα πάρει πίτσα. Και ήταν πάντα δελεαστικό γιατί κάτι μου δημιουργούσε μία ανασφάλεια. Κάτι μου δημιουργούσε την αίσθηση του ρίσκου.

Βγήκα από το πάρκο και πλησίασα τον κάδο. Κοίταξα προσεκτικά το κουτί. Σημείωσα το τηλέφωνο και τη διεύθυνση.

Γύρισα σπίτι και σκέφτηκα την καλύτερη στρατηγική για να προσεγγίσω το εγχείρημα.

Όταν παίρνεις ένα ρίσκο είναι σημαντικό οι άνθρωποι γύρω σου να μην επηρεάζονται από αυτό. Αυτό, πολλές φορές καθιστά κάθε τέτοια προσέγγιση τελείως ανέφικτη ή ανόητη. Όχι όμως αυτή τη φορά.

«Φεύγω» είπα «πάω να πάρω το ρίσκο. Αν μου συμβεί κάτι, τον υπολογιστή μου θέλω να τον πάρει ο Τάκης» ανακοίνωσα εμφατικά.

Βγήκα από το σπίτι, μπήκα στο αυτοκίνητο και οδήγησα στην πιτσαρία. Ήταν μόλις πέντε λεπτά μακριά. Έψαξα πάριινγκ για δέκα λεπτά μέχρι να βρω κάτι σε εκείνη την περιοχή. Περπάτησα άλλα δέκα λεπτά για να φτάσω στην πιτσαρία. Γιατί πήρα το αμάξι;

Περίμενα από έξω για λίγη ώρα. Δεν ήμουν σίγουρος αν έπρεπε να το κάνω. Αν ήξερα εκ των προτέρων όμως, δεν θα ήταν ρίσκο. Έτσι δεν είναι;

Άνοιξα την πόρτα της πιτσαρίας και πήγα στο ταμείο.
«Θέλω να ρισκάρω» είπα. «Τι πιθανότητες έχω;»
Το μάτι μου γυάλιζε. Η αδρεναλίνη έρεε στο αίμα μου.
Ο ταμίας με κοίταξε αδιάφορα και είπε:
«Μία προς τρεις. Με άλλα λόγια, τρεις πίτσες δέκα ευρώ»
«Θέλω μία» είπα «δεν θέλω προσφορά. Αλλοιώνει τις πιθα-
νότητες. Πόσο κάνει;»
«Μεσαία ή μεγάλη».
«Μεσαία»
«Πέντε ευρώ»
Η τιμή ήταν λογική - ήταν συνοικιακή πιτσαρία. Έδωσα ένα
τσαλακωμένο χαρτονόμισμα στον πωλητή.
«Καθίστε ...» είπε, αλλά πριν ολοκληρώσει συμπλήρωσε:
«Καλύτερα περιμένετε για λίγο απέξω. Θα σας φωνάξω. Θέ-
λει δέκα λεπτά περίπου».

Βγήκα έξω και κοίταξα τριγύρω. Είχα δέκα λεπτά για να
σκοτώσω. Σπάνια συνέβαινε αυτό. Τι είχα κάνει λάθος;

Πήγα μέχρι το περίπτερο και αγόρασα μία κάρτα παρκαρί-
σματος.

Ένα λεπτό κάτω.

Πήγα λίγο πιο πέρα σε ένα μαγαζί που πουλούσε στρώματα
και κοίταξα αυτούς που ξαπλώνανε, κάθονταν και αναπηδού-
σαν με περιέργους τρόπους για να καταλάβουν την ποιότητα του
στρώματος. Δεν ήξερα αν ήταν καλή στρατηγική αλλά δεν ήξερα
και τι άλλες επιλογές έχουν.

Κοίταξα το ρολόι μου. Έπρεπε να περιμένω άλλα πέντε λε-
πτά. Γύρω μου δεν υπήρχε κανένα άλλο σημείο ενδιαφέροντος.

Γύρισα στην πιτσαρία και κοίταξα τα αυτοκίνητα που περ-
νούσαν.

Τόσο ατελείωτος φαινόταν ο χρόνος μόνο σε αγγαρείες παι-
δικής ηλικίας.

«Πίτσα σπέσιαλ έτοιμη» φώναξε ο πωλητής εν τέλει.

Μπήκα νευρικά στην πιτσαρία και πήγα να πάρω αυτό που
μου άνηκε.

«Μπορείς να μου δώσεις και μια μπύρα; Αν έχεις πίλσνερ, δώσε μου μία τέτοια»

Πίτσα χωρίς μπύρα ήταν μισή χαρά.

Μου έδωσε μια μπύρα. Ήταν λάγκερ. Τι να γίνει;

Πλήρωσα και έφυγα.

Πήγα στο πλησιέστερο πάρκο και κάθισα σε ένα παγκάκι. Δυο ύποπτες φυσιολογικές με κοίταξαν. Ανταπέδωσα το βλέμμα και μετά κοίταξα το κουτί της πίτσας. Ήμουν έτοιμος. Έτοιμος να ρισκάρω.

Άνοιξα το κουτί και πήρα ένα κομμάτι. Το δάγκωσα, δεν μάσησα καλά και το κατάπια. Έτσι δοκιμάζεται η πίτσα.

Ήταν καλή. Πάνω από μία προς τρεις που είπε ο ταμίας. Άνοιξα τη λάγκερ και ήπια μια γουλιά.

Η ζωή ήταν ωραία.

το μαύρο αυτοκίνητο

στον *Jmt*

Ήταν οδηγός νταλίκας. Πρώην στρατιωτικός. Είχε μεγαλώσει στα βουνά. Η ζωή δεν φαινόταν να πηγαίνει μακριά. Προστατίτιδα χρόνο παρά χρόνο. Μύρα και περιστασιακά χόρτο.

Οδηγούσε στα Βαλκάνια. Κάπως αυτό που έκανε βοηθούσε τους αδύναμους και τους βασανισμένους. Κάπως επανέφερε την δικαιοσύνη και την ισορροπία.

Μια μέρα όμως είδε ένα ωραίο μαύρο αυτοκίνητο και είπε: «Δεν βαριέσαι. Θα γίνω προγραμματιστής και θα το πάρω».

Με τον καιρό όμως αποκτάει μία έμφυτη απέχθεια στις μη Lisp γλώσσες προγραμματισμού.

Έτσι, βρίσκει ένα τύπο και τον πληρώνει για να βάλει ένα τσιπάκι στον εγκέφαλο ώστε να ξεχάσει το παρελθόν.

Το κάνει για τη γυναίκα του και για το αυτοκίνητο. Είναι ωραίο αυτό το αυτοκίνητο και το θέλει.

Γνωρίζει ότι τα πράγματα δεν θα είναι τόσο εύκολα σε έναν post-apocalyptic κόσμο. Αυτά που είναι ιδιαίτερα δύσκολα, είναι το να βρεις ένα εμβόλιο για τον Covid-19 και το να παραλάβεις το αυτοκίνητο που παρήγγειλες τριάντα μήνες πριν.

Το τσιπ όμως τον κάνει να ξεχάσει τις ρίζες του από τη μακρινή Ρωσία.

Η γυναίκα του δεν του το λέει γιατί φοβάται τον σταλινισμό και για αυτό τον απομονώνει από τους γονείς και την αδερφή του.

Η αλήθεια όμως πάντα βρίσκει τον τρόπο και αποκαλύπτεται.

Όταν μαθαίνει την αλήθεια, μισεί την γυναίκα του.

Του παίρνει καιρό αλλά στο τέλος τη συγχωρεί.

«Είναι εντάξει αυτή η ιστορία» του είπα.

«Ίσως είναι λίγο μεγάλη για ταινία, ίσως πρέπει να γίνει σειρά στο netflix».

«Μέχρι τότε μπορώ να την γράψω, αν δεν σε πειράζει».

«Όχι, είναι εντάξει» είπε.

δυστοπία #20

Περιμένω έναν φίλο μου να κατέβει και κοιτάζω τα σκουπίδια. Βρίσκομαι σε ένα στενό στην άκρη του κέντρου. Κάτω στο δρόμο βρίσκονται πεταμένες μάσκες. Στα σκουπίδια υπάρχει ένα ξεσυναρμολογημένο κρεβάτι, ένα στρώμα, και ένα τυλιγμένο χαλί. Η εικόνα μου κάνει εντύπωση επειδή τα πράγματα βρίσκονται ακόμα εκεί. Δεν ξέρω τι ώρα τα πετάξανε αλλά τίποτα μιας στοιχειώδους χρησιμότητας δεν μένει στα σκουπίδια για πολύ ώρα. Μία γάτα ξαπλώνει στο χαλί και πλένεται. Είναι ένα ευχάριστο θέαμα. Την παρακολουθώ από δύο μέτρα μακριά. Ο φίλος μου αργεί να κατέβει και εγώ συνεχίζω και παρατηρώ τη γάτα. Δεν με πειράζει που περιμένω επειδή υπάρχει η γάτα. Αλλιώς θα με πείραζε λίγο. Αν και ο ίδιος ποτέ δεν καθυστερώ στα ραντεβού μου, είμαι αρκετά ελαστικός με την αργοπορία των άλλων. Αυτό είναι φέμα, αλλά δεν έχει σημασία.

Καταλαβαίνω ότι αυτό βάζει τον αναγνώστη σε μία σύγχυση γιατί τώρα, πιθανώς να αναρωτιέται ποιο από τα δύο μέρη είναι ψευδές. Ή, αν και τα δύο μέρη είναι. Λοιπόν, και τα δύο μέρη είναι αλλά όπως ήδη αναφέρθηκε, αυτό, δεν έχει σημασία.

Περνάνε αυτοκίνητα και σε κάποιες περιπτώσεις ο κόσμος φοράει μάσκες. Οι μάσκες μέσα στα αυτοκίνητα μου κινούν την περιέργεια για λίγο.

Αυτό που έχει κάπως περισσότερη σημασία είναι ότι εν τέλει ο γάτος αποφασίζει να φύγει. Κατά πάσα πιθανότητα είναι ενοχλημένος από την παρουσία μου.

Αρχίζω να ενοχλούμαι από την αργοπορία και αποφασίζω να βάλω λίγη μουσική.

Πριν τελειώσει το πρώτο κομμάτι, ο φίλος μου κατεβαίνει.

Κατηφορίζουμε προς την παραλία. Περπατάμε και μιλάμε.

Στην παραλία δεν έχει μάσκες παρόλο που έχει κόσμο. Είναι λίγο πριν τις έντεκα το βράδυ.

Περνάει κόσμος. Υπάρχουν διάφοροι μουσικοί και κόσμος που πουλάει νερό και μπύρες.

Περνάνε ποδηλάτα, ηλεκτρικά πατίνια, και μηχανές. Όλοι αυτοί κινούνται στον ποδηλατόδρομο.

Εμείς συνεχίζουμε να περπατάμε και να μιλάμε.

Είναι οι τελευταίες μέρες του Αυγούστου και είναι ιδιαίτερα ζεστές. Το βράδυ είναι καλύτερα αλλά η υγρασία παραμένει.

Η ζέστη προωθεί το ελαφρύ ντύσιμο και αυτό, σε γενικές γραμμές, είναι καλό.

Ως συνήθως το περπάτημα μας ξεκινάει από τις ομπρέλες και τελειώνει στο Μέγαρο Μουσικής. Φτάνοντας στο τέλος, γυρνάμε, και περπατάμε προς τα πίσω. Παρέες κάθονται και πίνουν μπύρα.

Όλα φαίνονται να είναι εντάξει. Η ζωή φαίνεται ελαφριά αλλά δεν είναι στην πραγματικότητα. Υπάρχει μια σκιά πάνω από όλα, μια αμφιβολία, ένα ίσως. Ίσως και περισσότερα ίσως.

Αυτό που κάνει πιο εύκολα τα πράγματα για μένα, είναι η έξοδος και το ότι μπορώ να μιλάω για ώρα με κάποιον. Τα θέματα δεν τελειώνουν. Απλά προχωράνε και εξελίσσονται. Κάποια ανακυκλώνονται. Μερικές φορές επανερχόμαστε στα ίδια, αλλά είναι πλέον διαφορετικά.

Κάποια στιγμή φτάνουμε στην αφετηρία και ανεβαίνουμε προς τα στενά. Μιλάμε λίγο ακόμα και μετά το σχολάμε.

Γυρίζω προς το αυτοκίνητο. Περπατάω στα στενά και αναρωτιέμαι πότε θα μου την πέσουν. Για άλλο ένα βράδυ όμως, αυτό δεν συμβαίνει. Βλέπω ένα ζευγάρι που περπατάει προς το στενό από το οποίο βγήκα. Ψηλά παπούτσια, φούστα, πουκάμισο. Εντάξει, σκέφτομαι.

Βάζω μπρος και ακούω ρώσικο ροκ από το ενενήντα το οποίο φαίνεται παράταιρο όσο λίγα πράγματα εκείνη τη στιγμή.

Οδηγάω και το μυαλό μου περιφέρεται στις διακλαδώσεις του χρόνου. Πάω προς τα κάστρα που η διαδρομή είναι πιο αργή αλλά πιο όμορφη. Είναι αργά αλλά δεν βιάζομαι και δεν έχω πλοηγό να επιμένει.

Φτάνω στο σπίτι και ψάχνω παρκάρισμα. Παρκάρω πιο μακριά από όσο θα ήθελα και περπατάω στην έρημη συνοικία.

Το φαρμακείο στην οικοδομή μου εφημερεύει και βλέπω πως η φαρμακοποιός με βλέπει να εξαφανίζομαι σα σκιά.

Μπαίνω στο σπίτι και επιθεωρώ τα δωμάτια. Όλα είναι εντάξει.

Το πρωί δουλεύω. Βάζω μια μπύρα και γράφω αυτό το κείμενο.

βόλτα στο κέντρο

Κάποιες φορές σκέφτομαι κάτι τόσο έντονα που είναι σαν να έχει γίνει. Είναι τόσο πειστικό που πλέον έχω και ανάμνηση από το γεγονός. Κατά συνέπεια, αφού έχει γίνει δεν χρειάζεται να το κάνω.

Περπατάω στο κέντρο και βλέπω έναν τύπο που πουλάει περιοδικά. Θέλω να το αγοράσω. Αγοράζω κυρίως κάρμα και λιγότερο το περιοδικό.

Το κάρμα το χρησιμοποιώ σπάνια. Το περιοδικό το ξεφυλλίζω στην τουαλέτα, ακόμα πιο σπάνια.

Παρόλα αυτά, είναι αυτός ο τύπος που το χαμόγελο του με κάνει να αμφισβητώ την ανάμνηση από το γεγονός που δε συνέβη ποτέ.

Βγάζω το πορτοφόλι μου αλλά είναι άδειο. Καταραμένο πλαστικό χρήμα.

Κοιτάζω προς τα πίσω αλλά η τράπεζα είναι πολύ μακριά.

Χτυπάει το κινητό μου και συνειδητοποιώ πως τουλάχιστον έξι άνθρωποι με περιμένουν πεινασμένοι.

Είναι κακό πράγμα να σε περιμένουν πεινασμένοι άνθρωποι.

Κάποτε ήμουν συνεπείς στα ραντεβού μου αλλά αργότερα ανακάλυψα το μυστικό για να μην αργείς ποτέ.

Μπορεί να μην αργώ ποτέ αλλά και πάλι αποφασίζω να μην πιέζω την τύχη μου.

Αφήνω την τράπεζα και τον χαμογελαστό μου φίλο και πηγαίνω προς το αυτοκίνητο. Οι άνθρωποι στις καφετέριες βλέπουν ποδόσφαιρο. Ενθουσιάζονται και υποστηρίζουν. Είναι 2020 και ο κόσμος δεν φαίνεται να έχει αλλάξει ιδιαίτερα τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια. Αναρωτιέμαι τι θα κάνω την επόμενη χρονιά και έχω μια κρυφή ελπίδα ότι τα πράγματα θα είναι καλύτερα το 3000.

Κοιτάζω τον κόσμο. Τους πεινασμένους ανθρώπους που περιμένουν κάτι από κάποιον.

Τις κοπέλες και τα πόδια τους.

Κάτι στις γυναίκες.

Για στατιστικούς λόγους, αναλύω τους άντρες.

Είναι 2020 και συνεχίζω να βουλιάζω στα ίδια στερεότυπα.

Ξέρω πως η προσπάθεια μας δεν είναι αρκετή και ας είναι ότι καλύτερο μπορούμε να κάνουμε.

Φαντάζομαι τον κόσμο σε φλόγες και τον τελευταίο ζωντανό άνθρωπο να λέει «Έκανα ότι μπορούσα».

Είναι μία όμορφη ηλιόλουστη μέρα αλλά εγώ σκέφτομαι το τέλος του κόσμου και το 3000.

Χρειάζομαι κάτι να με επαναφέρει πίσω στην πραγματικότητα.

Μία φοιτήτρια με μπλούζα Mayhem μου χαμογελάει και με συνεφέρει. Τώρα πια ξέρω πως δεν θα αργήσω στο ραντεβού μου.

